

“ Ne féljeteK, mert ímé hirdetek nékteK nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen: Mert született nékteK ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. ”

Hálaadó Harangszó

2000. december 25. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA I. évf. 2. szám

“ Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek,
és az emberekhez jó akarat.”

(Lukács: 2:10-11. és 14.)

ÍMÉ HIRDETEK NÉKTEK NAGY ÖRÖMET

A karácsonyi üzenet ez: Üdvözítő született! “Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek, és az emberekhez jó akarat!” Az anyaggal megjelent mennyi seregek e köszöntése adja meg karácsony ünnepének alaphangját. Óh, ha minket is körülvenne, mint egykor a pásztorokat az Úrnak dicsősége, és hallanánk a szöveget:

“Ne féljeteK, mert ímé hirdetek nékteK nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen: Mert született nékteK ma a megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

Ma a földnek százezernyi templomában megcsendül az ének a mi gyülekezetünk dicséretével együtt:

*“Dicsőség magasságban az Istennek,
Békesség légyen földön embereknek,
És jó akarat mindenféle népnek
És nemzetségnek.”*

Nem kevesebbet jelent ez, mint azt, hogy nem kell többé félnem haláltól, ítélettől, mert megszületett a halál legyőzője, ítéletem elhordozója, aki örök életet, boldogságot, üdvösséget hozott. Ez az a nagy öröm, mely az örökkévalóságot - közeli és távoli jövőmet – átöleli, és éppen ezért beragyogja, átjárja jellememet.

Megváltó született, aki váltságul adta önmagát bűneimért. Szabadító született, aki az ördögnek minden hatalmából megszabadított. Megtartó született, aki megőriz és az életre tart meg. Üdvözítő született, aki örök boldogságot készített, hozott és ajándékozott. Nagy ez az öröm azért is, mert nemcsak az enyém, hanem az egész népé, mindnyájunké. Közös öröm, Isten népének öröme. Mert Jézus nemcsak nekünk született meg. Hozzánk küldte őt az Isten, boldog is lesz mindenki, aki Őt befogadja. Mert a karácsony nagy öröm, az egész nép öröme igazán csak azoké lesz, akik e drága evangéliumot hittel fogadják és önmagukra nézve teljes bizonyossággal vallják: Az Úr Krisztus az én Üdvözítőm! Az ajándékok és múltó örömeink el ne homályosítsák, és hiábavalóvá ne tegyék a karácsonyi nagy örömet. Szíve mélyén erre vágyik, ezt keresi, ezt áhítja minden ember. “Légy örömmondó, békekövet, hirdesd: a Szabadító elközelgett!” /397. dics./

Istentől megáldott békés, örömeKben, szeretetben gazdag karácsonyi ünnepeket kívánok kedves Mindnyájatoknak!

Atyafiságos szeretettel: Molnár István lelkipásztor

Mit jelent nekem a gyülekezeti élet?

Nagy Sándort a presbitert, a korábban hosszú ideig volt gondnokot, egyházmegyei főjegyzőt kérdezem arról, hogy mit jelent számára a gyülekezeti élet, amelyben – mióta őt is ismerem – tevékenyen benne él úgy, hogy azt is mondhatjuk: ez az ő családja.

- Szüleim kezdettől a vallás tiszteletére, megbecsülésére neveltek. Elmondhatom, mióta az eszemet tudom, az isten házáat mindig a legfontosabbnak tartottuk. Ha betegség, elháríthatatlan ok vissza nem tartott, ünnepnapokon jelen voltunk a templomban. Ezt tanultam, s mint önálló családos ember ugyanezt folytattam, ezt adtam át gyermekeimnek.

Ma sajnos már a legtöbb helyen másként van. A szülők nem mutatnak példát, a gyerek jobb híján a tv-t nézi, ami nem épülésére, hanem többnyire romlására van; tisztelet a kivételnek.

Én a templomba szeretek elmenni. Nemrég még feleségemmel együtt tettem, de ő erre egészségi állapota miatt képtelen. A rádióban és a tv-ben hallgatja az istentiszteleteket.

Örömmel tölt el, ha a gyülekezet egy közös célért áldozatkészen összefog. Volt ez korábban is, aktív gondnokságom idején. Akkor is tataroztuk a templomot, bővítettük a ravatalozót, kerítettük a temetőt; végeztük a dolgunkat, tettük amit kellett. Szervezni, vezetni kell, e nélkül nincs semmi. No, meg biztosítani a feltételeket. Példával élve – hiába van kanna, ha nincs hozzá víz, megfordítva is igaz. Sokszor visszaemlékezem. Voltak vitáink, sok embert kellett meggyőzni, de vállaltam, mert nem a saját, hanem az egyház érdekében tettem.

Én szeretem az ácsi gyülekezetet. Régen is szerettem. Csodálatos volt látni még néhány évvel ezelőtt is, hogy az istentiszteletre igyekvőktől körös-körül fekete volt

az utca. Pedig akkor azért is harcolni kellett, hogy a gyerekeinket beírathassunk hittanra. Ma sajnos van egy visszaesés. De ha megszépült templomunkra nézek, megnyugszom.

Ha a gondnok jól tevékenykedik, sok eredményt elérhet a gyülekezet. Ő a megbízatásában hordja a nevét, a gondok megoldása a fő feladata. Mostani gondnokunk is eléggé odafigyel ezekre. Az öregebb jogán időnként elmondom gondolataimat tanácsképpen, remélem, nem veszi rossz néven tőlem. Egyházmegyei főjegyzőként sok gyülekezetben megfordultam, volt összehasonlítási, tapasztalatszerzési alkalmam jó is, rosszabb is. Ezért elmondhatom, hogy a lelkesen is sok múlik a gyülekezet további életvitelében, abban, hogyan fogja össze a híveket. Időnként szeretetvendégséget is kell szervezni. Mikor így összejövünk, azok közül is többen eljönnek, akik egyébként otthon maradnának. Az ott halott ige, prédikáció hatására megszülethet bennük a gondolat, hogy e szép templomot, e kedves gyülekezetet talán nekik is érdemes volna gyakrabban látogatnia. Örömet lelné benne, mint én is. Midig felnézek rá, amikor arra járok. Szinte midig körbejárom, és újra meg újra örömtelt szívvel állapítom meg, hogy templomunk ismét szép lett. Ez megnyugvás részemre. Az kívánom, hogy a jó Isten adjon egészséget a gyülekezeti tagoknak, a lelkészcsaládnak is, beleértve a templom látogatóit, de azokat is, akik valamilyen ok miatt nem tudnak jönni. Áldott, kegyelemteljes, örömeiben gazdag karácsonyi ünnepeket kívánok mind a reformátusoknak, mind a katolikus testvéreinknek! Lelkieken is nagyon gazdag, boldog új évet kívánok mindenkinek! Köszönöm a beszélgetést.

Héregi Kálmán

A II. évezred utolsó napjaiban megkértem néhány gyülekezeti tagunkat, hogy

G Y E R M E K K O R O M K A R Á C S O N Y A

címen összefoglalható emlékeit ossza meg a gyülekezet tagjaival

Szabó Gyula

Nagyon nehéz gyermekkorom volt. 1913-ban a család hatodik gyermekeként születtem. Korán és visszavonhatatlanul kellett megtanulnom azt, hogy "NINCS". Már kisgyermekként dolgoznom kellett a családban.

A mai gyermek szemével nehéz látni, mi volt szép az én karácsonyomban. Akkor nem a tárgyi, hanem a lelki szépség dominált, ez volt a meghatározó. Mai formájával nem mérhető az akkori tárgyi ajándék. Szinte minden megtermett a családban. A legtöbb évben volt karácsonyfánk. A szaloncukrot Anyám

főzte, csomagolta. Hogy vártuk, hogy készültünk rá! Későbbi emlékem a család hetedik gyermekeként a nálam hat évvel fiatalabb öcsémrel kapcsolatos. Anyám – sok munkája miatt – megunta a karácsonyfa állításával járó elfoglaltságot akkor, mikor az öcsém is nagybabcská lett. Ezért ekkor karácsonyra nem lett fánk. Kisöcsém kérdezte, hát miért nincs fa? Anyám választotta, hogy nem ért rá vele dolgozni. A kisgyermek nagy szemekkel rámeredve kérdezte: - "Hát nem a Jézuska hozza?"

Csak később értettük meg, hogy az igazi ajándékot valóban Jézus születése hozta: a szeretet, megváltást, az üdvösséget, keresztyén hitünket.

Ezt köszöntük meg otthoni családi énekléssel. Szüleimnek nagyon szép hangja volt ... Az emlék

Tóvári Erzsébet

A gyermekkorom karácsonya nagyon szép volt. Készültünk rá. Élményt jelentett. Anyám megfőzte a szaloncukrot. Sztaniolpapírt, krepp-papírt vásároltunk, esténként becsomagoltuk. Ennek hangulatát nem lehet elfelejteni. Talán szebb volt, mint mostanában, amikor mindent készen veszünk. Ajándék? Ajándék volt a karácsonyfa. Éveken át nem vettem észre, mikor díszítette fel Anyám. Szenteste megszólalt a csengő a szobában. Csak akkor lehetett bemenni – mondja –, miközben könnyei végigfolynak arcán. Ott aztán énekeltek: Krisztus Urunknak áldott születésén..., Mennyből az angyal..., Az Istennek szent angyala... Az ének hangja, áhítat, szeret töltötte be a szobát. Mindig megtörtént a csoda: szívünkben is megszületett a Megváltó. Az ajándékhoz csak ezután nyúlhattam, ami nagyon picike, csekély volt, de nem a mértéke számított, hanem a bensőséges hangulat, ami körülvette.

Szűcs Béla Albert

Gyermekkori karácsonyaim nagyon szépek, emlékeztetések voltak. Jó érzés felidézni. Szőnyben éltem akkor, velem volt áldott emlékü Nagyanyám, Nagypám. Ottani szokás szerint szenteste a házak nyitott- vagy zártrendszerű folyosóján megterített asztal állt. Rajta többféle töltelekkel kalács, bor, pálinka. Templomba jövet-menet az embereket a háziak kis megvendéglésre várták. Nekünk beépített kapualjunk állt az utca felől, rajta egy kopogtatóval. Aki jönni kívánt, ezzel koppantva jelezte, s akkor nagyszüleim mondták odabent, na, megint van vendégünk, kínáljuk meg kaláccsal, borral, egy korty pálinkával. Ezek kedves, szép emlékként raktározódtak el emlékezetemben. Ezekkel a vendégekkel indultunk át a templomba, melynek a tőzsomszédságában laktunk.

Apám hivatásos katonaember volt, nagyon gazdagon rendezték a karácsonyainkat. Biztosítani tudta hozzá a fedezetet. Egy másik emlékem Hajmáskérhez kötődik. Akkor éppen ott laktunk. Katonák díszítették fel az én mennyezetig érő fát. Engem ezalatt egy másik katona sétára vitt. Úgy értünk vissza, hogy akkorra a díszítés biztosra befejeződjön. Akkor még nem villanygökök, hanem gyertyák világítottak a fán. Én olyan lendülettel érkeztem a fához, hogy az bizony feldőlt, meggyulladt, tűz keletkezett...Szépek voltak a karácsonyaim. Szüleim, nagyszüleim vallásos emberek lévén együtt mentünk az istentiszteletre. Máig nagy élményem, ahogy érkezéskor vagy távozáskor az emberek üdvözölték egymást. Ha már hó is esett

olyan mély, hogy Gyula bácsi sírással küszködve mondja tovább emlékeit. Áldja szigorú elveket valló, emlékezetében is őszinte tisztelettel és szeretettel őrzött szülei emlékét, akiktől puritán egyszerűségében is megtanulhatta a karácsony örömét, üzenetét.(H.K.)

Mindehhez hozzátartozott a templom, a karácsonyi istentiszteleten való részvétel. Természetes volt, hogy szüleimmel, nagyszüleimmel elmentünk. Megjegyzem, egész évben életformánkhoz tartozott, hogy mentünk a templomba. Ez belénk ivódott, íratlan törvény volt. A hetet a szombati nagytakarítás zárta. Megtartottuk a törvényt: hat napon át munkálkodjál, a hetediket szenteld meg! Ezt azóta is betartom. A lelkiállapot, ami karácsonykor hatalmába kerít, gyermekkorom óta megvan. Pedig otthon a karácsonyi történetről kevés szó esett. De tudtam, mert tanultam hittan órán, hallottam a templomban. A szüleim készülődése is olyan légkört, hangulatot teremtett, amelyből csak azt érezhettem, a legnagyobb ünnep következik. Ez tette az ünnepet ünneppé, és ez teszi még ma is. Ezt kívánom keresztyén testvéreimnek is, hogy maradéktalan örömmel boldogan és szívből tudjanak ünnepelni. (H.K.)

ilyenkor, akkor nem lehetett nálam boldogabb gyerek. 1945 után mi is "felszabadultunk". Nagyszüleim kuláklístára kerültek. Fonyódon államosították az üzleteinket, a korábbi gazdagságból nélkülözésbe, szegénységbe jutottunk. Édesapám börtönbe zárták, 1948, 1949 karácsonyát ott töltötte. Itt van a kezemben a két zsebkendő, amit a börtönből adott ki karácsonyi ajándékként. Nekünk ezután akkor is gyászos, fekete volt a karácsony, ha esett a hó. Így telt minden karácsonyom az ötvenes években. Nősülésem után feleségemmel, szüleinkkel nagyon boldog karácsonyokat töltöttünk együtt. Az én feladatomban lett a dekoráció, feleségem a finom ételeket készítette, tálalta; az együttlét a lelkeket melengette...

Ma is nagy örömmel várom a karácsonyt, de számomra bizonyos mértékű keserőséget és szomorúságot is hoz, mert ismert, hogy nincs gyermekünk. Az idő eljárt, a szülők is eltávoztak, a karácsonyi asztalnál már csak ketten vagyunk. Elkomorulva mutatja az édesapától a börtönből kapott zsebkendőket. Nézzük, de ő már nem, mert a könnyeitől ez lehetetlen. Csak az egyiket van erőm nézegetni. Talán indigóval festette, tusrajzhoz hasonló technikával rajzolta a családjának a rab édesapát. Egy művészi szintű kidolgozású téli táj, a nap helyett az égen börtönrács, s a rácsból kinő a karácsonyi fenyőág. Bennem felidézi az özönvíz utáni zöld ág üzenetét: az élet ígéretét. Mutatja, hogy a rabot élteti a hite, hogy a karácsony üzenete erősebb minden emberi rácsnál, az életet hirdeti, az örökéletet. (H.K.)

Az én karácsonyom

Az idei karácsony Jézus Krisztus születésének 2000. évfordulója, ennek az évnek a legszebb ünnepe. Vajon, hogyan telik ez nálunk? Megpróbálom elképzelni az elmúlt évek tapasztalatai alapján. December 24-én a szüleim feldíszítik a karácsonyfát. A kishúgom felkel, meglepődve nézegeti a csillogó-villogó, díszektől roskadozó fenyőfát. Nem is tudom, melyikünk lesz a boldogabb. A kellemes fenyőillatból elindul családunk a Templomba. Jézusunkért hálát adunk az istentiszteleten, ezután megnézzük a hittanosok ünnepi műsorát. Mire hazaérünk, már az összes ajándék a karácsonyfa alatt lesz. Közben megérkeznek

nagyszüleink is, közösen csomagoljuk ki az ajándékokat. Ezután játszunk az új játékokkal, majd együtt vacsorázik a kibővült család. Kellemes, meghitt családi légkörben töltjük a szentestét. Ezt még elképzelni is nagyon jó. A másik két ünnepi napon is együtt lesz a család, mi is elmegyünk a nagyszülőkhöz. Nagyon szeretném, ha a karácsonyt még sok-sok éven át így együtt ünnepelehetnénk! Egészségben és békében örülhetnénk egymásnak: nagyszülők, szülők és mi, gyerekek.

Bognár Bernadett

Az én karácsonyom

Az adventet követően eljön Jézus Krisztus születésének ünnepe. Eddig lélekben készültünk, most másban is: Anya süt-főz, Apa is tesz-vesz. Elindulunk a templomba. Az istentisztelet után hittanra járó társaimmal ünnepi műsorban szerepelünk. Miután csillagszórót gyújtunk, hazaindulunk. Mikorra hazaérünk, már otthon is “megjött” a Jézuska, ragyog a karácsonyfa, az alja tele ajándékkal. Nagyszüleim mesélték, régen nem volt ennyi ajándék. Este a fa alá alma és kalács került. A fát díszítő szaloncukor házilag

készült. Az almát úgy osztották el gerezdekre vágva, hogy mindenkinek egyformán jusson. Ez volt az igazi szeretet, melynek “gerezdjéből” mindenkinek jutott. Gondoljunk az ajándékban szegény, lelkiekben annál gazdagabb karácsonyokra is! Békességben üljön az egész család a fa alá, és szívből énekelje a karácsonyi énekeket. Szeretettel és a lélek melegségével fűtsük be a szobát.

Süveg Barna

Akiket

megkereszteltünk:

Horváth Fanni Lili
Tóth Melinda
Pakai Julianna
Tóth Izabella
Babarczy Ádám Tibor
Tóth Szabolcs Tibor
Nagy Anita
Nagy Adrienn
Skuba Kinga
Morvai Achillesz
Kántor Ádám Róbert
Godena Viktória
Godena Ildikó
Godena Melinda
Mészáros Kata
Vizi Gergő József
Borbás Péter
Megyeri Richárd
Tóth Szabolcs
Kuna Gergely István
Szabó Eszter
Rosta Szilvia
Somogyi Patrik
Sallai Krisztina
Bédi Csaba Lajos

Bédi Katalin
Major Tamara
Bédi Ákos
Tóth Csilla
Kovács Balázs
Horváth Márk József
Kovács Viktor Attila
Héregi Péter
Tóth Szilvia
Vörös Milán
Farkas Rebeka
Házasságot kötöttek:
Godena István – Tóth Ildikó
Józsa Sándor – Szabó Judit
Horváth József – Végh Erika
Csöbőnyi Csaba László – Szarka Marianna
Borbás Lóránt – Kolláth Zsuzsanna
Lőrinc Zoltán – Rosta Szilvia
Somogyi Szabolcs – Tóth Csilla
Edward Wormczyk – Kiss Tünde Rita
Görözdí Róbert Tamás – Német Anita Erzsébet
Akiktől elbúcsúztunk:

Ódor Béláné
Szigeti Mária (64)
Kun Jánosné
Ötvös Julianna (90)
Borbély István (89)
Szalóki Lászlóné
Asbóth Zsuzsanna (52)
Végh Tibor (46)
Horváth Sándor (48)
Vékony Béla (49)
Szigeti Bálint (79)
Peka Imréné
Kustyan Irén (74)
Szabó József (52)
Csere Antalné
Polmüller Erzsébet (69)
Varga Sándor (69)
Nagy Sándorné
Ágoston Erzsébet (87)
Vitaris Zsigmond (76)
Budai Andrásné
Nagy Ilona (51)
Bakcsányi Józsefné
Pongrácz Erzsébet (69)
Erdélyi József (80)
Szőnyi Jánosné
Süveg Mária (90)

Tóth Lászlóné
Kollár Mária (58)
Nagy Sándor (48)
Molnár Miklósné
Kozicz Katalin (78)
Mészáros Sándorné
Takács Erzsébet (83)
Horváth János (96)
Tribolt Sándor (95)
Id. Fövényes Imre (53)
Vas Józsefné
Czirok Julianna (92)
Farkas Imre (79)
Balogh István (80)
Nagy Mihály (83)
Id. Vass Kálmán (90)
Molnár Sándorné
Dákai Lidia (78)
Kaszab Károlyné
Rosta Mária (75)
Rosta Sándor (81)
Héregi Miklós (61)
Rosta Sándorné
Kun Piroska (81)
Nagy Julianna (46)

(Az adatok 2000.12.15.- i állapotot tükrözik.)

Kiadja: Az Ácsi Református Egyházközség Presbitériuma.

Szerkesztették: Héregi Kálmán és Héregi Péter